

— Ἡ Σύνταξις τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδων» εὐχεται εἰς τοὺς μικροὺς τῆς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος τῆς δεκαοκταετοῦς φιλίας των.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Μέγας τις σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὀνόματι Βλὸκ, ἦτο πολὺ λαίμαργος εἰς τὰ γλυκύσματα. Συχνά, ὅταν ἐπέρνα μετα τοῦ κυρίου του ἀπὸ κοντὴν ζαχαροπλαστεῖον, ἐσταμάτα καὶ τὸν ἐκύτταζε παρακλητικῶς, ὥσάν νὰ ἔλεγε «Τράταρέ με ἀφέντη.» ὁ δὲ κύριός του ἐξοδεύων μίαν πεντάρα τὸν ἔκαμνεν εὐτυχῇ. Ἐνόησε λοιπὸν, ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ πεντάρα εἶναι ἡ ὁποία παράγει τὰ γλυκύσματα, διότι μίαν ἡμέραν ὅτε ὁ κύριός του τοῦ ἔδωκε εἰς τὸ στόμα τὴν πεντάρα, ἔτρεξε μέσα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, καὶ ἀφήσας νὰ πῆσῃ ἡ πεντάρα περιέμενεν ἕως οὗ ἡ ζαχαροπλάστῃς τῇ ἔδωκεν ἓν γλύκισμα. Πολλάκις ἔκτοτε τὸν ἐδοκίμασαν τοιοῦτοτρόπως καὶ πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν ὅμως τυχὸν τῷ δώσωμεν ἄλλο τι ἀντὶ πεντάρας δὲν ἀπατάται, ἀλλ' ἐπιμένει ζητῶν χρήματα. Εἶναι ὅμως ἰνίστε καὶ κατεργάρης, διότι μίαν ἡμέραν ἐπῆρε ἐν κομβίον καὶ ἔτρεξε πρὸς μίαν γυναῖκα, ἥτις ἐπώλει κο-

λοῦραις, ἀφήσας δὲ τὸ κομβίον νὰ πῆσῃ ἐμπρὸς τῆς ἡρπα-
σε ἀπὸ τὸ καλάθιον τῆς ἐν κολοῦρι καὶ ἔσπευσε νὰ φύγῃ
πρὶν τὸν προφθάσῃ ἐκείνη. Τὰς τοιαύτας ὅμως κατεργαρίας
πολὺ σπανίως κάμνει.

— Σίδηρος — χάλυψ. (ἀτσάλι) — χαλκός. Τα με-
ταλλεῖα τῶν Ἑνωμ. Πολιτειῶν χορηγοῦσι κατ' ἔτος τὸ ἐν
πέμπτον τοῦ σιδήρου, τὸ ἐν τέταρτον τοῦ χάλυβος καὶ τὸ
ἡμῖσι τοῦ χρυσοῦ τοῦ κυκλοφοροῦντος ἐν ὅλῃ τῇ κόσμῳ!

— Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ Καίσαρ ἐκυρίευσεν 800 φρούρια, καὶ
ὑπέταξε 30 ἔθνη, καὶ δει εἰς τὰς διαφόρους τοῦ μάχας ἐφο-
υεύθησαν 3.000.000 ἀνθρώπων.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ὑπὲρ τίνος ἐμεσίτευσεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Φιλήμονα;
2. Ποῦ εὗρον οἱ Ἰσραηλίται ὕδωρ καὶ φοῖνικας, ἀφοῦ διέ-
βησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν;
3. Εἰς τίνα ἔγραφεν ὁ Παῦλος ἀσπούδασον νὰ παραστή-
σῃς σεαυτὸν δόκιμον εἰς τὸν Θεόν;

Ἡ πρωτοχρονιά.

Εὐθύμος πρωτοχρονιά.

Μόλις ἀνέτειλε φαιδρὰ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἔτους,
Μὲ σάλπιγγας καὶ τύμπανα ἐν ἄκρᾳ εὐθυμῇ,
μὲ ἄσματα χαρμύδων καὶ γέλυτας ἀπλέτους
ἄλληλα ἔχαίρειζον περιχαρῇ παιδία.

Ἰδέτε τα πῶς ἔξαλλα χορεύουσι, πηδῶσι,
καὶ τὰ ἀθύρματα αὐτῶν βορβωθῶς κροτοῦσι,
Τὴν ἀνατέλλουσαν φαιδρὰ ἡμέραν χαίρειώς,
καὶ τὰς αἰθούσας μὲ φωνὰς περιχαρῶς πληροῦσι.

Ὡ πόσα, πόσα ἐξ ὑμῶν τὴν σήμερον ἡμέραν,
καθὼς ἐκεῖνα χαίρεσθε κ' εὐθύμως βορβυεῖτε,
πλὴν ἂν χαρὰν αἰσθάνεσθε ἐκείνων ὑπερτέραν,
μὴ, πρὸς Θεοῦ, καὶ τοὺς πτωχοὺς ποτὲ μὴ λησμονεῖτε.

Ὅχι ἀθύρματα πολλὰ, ἀλλ' ἄρτον κἂν δὲν ἔχουν,
καὶ τρέμει ἐκ τοῦ παγετοῦ ἡ τάλαινα καρδιά.
Γυμνὰ καὶ ἀπροστάτευτα μέσῳ τῶν δρόμων τρέχουν,
καὶ τὰ μαστίζει φοβερά, πικρὰ ἀπελπισία

Δὲν παίζουν μὲ σάλπιγγα, καὶ τύμπανα δὲν κροοῦν,
καὶ εἰς τὰ στήθη των φρικτὰ ὀδύνη βασιλεύουν.
Περὶ λυπ' ἀνεψίζουσι, βαρυσάλως ἀκούουν,
πλὴν δὲν ζητοῦν τὰ δῶρά σας, χαρὰν ἀπλῶς ζηλεύουν.

Πόσον ὠραῖον, φίλοι μου, καὶ εὐγενὲς θὰ ᾔητο,
ἂν ἡ ἀθῶά σας ψυχὴ εἰς οἶκτον ἐκινεῖτο,
Καὶ ἐκ τῶν τόσων δώρων σας ἐν μόνον κἂν νὰ δώσῃ,
εἰς τόσα ὄφρα νὰ πτωχὰ πρὸς ὦραν νὰ χαρῶσι!

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰανουάριος 1885

Δ. Κ. Σ.